

Man må vel læse dette således, at „mange sagkyndige“ (hvem?) er af den opfattelse, at sygdomsbehandling i dette land med de i citatet nævnte præparater er fuldt tilfredsstillende. Næppe mange læger tør skrive under på dette. Og hvad med patienterne! Det er med andre ord apotekerlovudvalgets opfattelse, at det præparatsortiment, som fremstilles af de virksomheder, der repræsenteres af tre af udvalgets medlemmer (Myhre (fabrikerne), Groth-Andersen (importøren) og Bagger Hansen (apotekerne)), dækker behovet for lægemidler.

Men denne bemærkning viser blot, at udvalget og dermed tillige sundhedsstyrelsen ikke er kvalificeret til at afgøre, hvilke lægemidler der set ud fra patientsynspunkt er behov for. Thi citatet indebærer en påstand om, at de nævnte sagkyndige er sagkyndige m. h. t. *alle* tænkelige lægemidler og præparater med en medicinsk virkning; for at kunne afgøre, om der blandt de ikke-autoriserede præparater eller blandt her i landet ikke anerkendte lægemidler findes nogle, hvormed der kan opnås terapeutiske virkninger, som ikke kan opnås med det i citatet nævnte præparatsortiment, kræves der nemlig et kendskab til samtlige præparater.

Alene i USA findes der ifølge officielle opgivelser 100.000—500.000 præparater på markedet; og selv de forholdsvis få ikke-autoriserede, incl. magistrelt ordinerede, præparater i Danmark er sundhedsstyrelsen og dens sagkyndige ude af stand til at vurdere den terapeutiske værdi af, da man end ikke har forsøgt at underkaste disse præparater en undersøgelse. En udtalelse som den ovenfor citerede kan derfor ikke bygge på tilstrækkelig viden, men i høj grad på tro.

Det må derfor konkluderes, at det anførte citat tyder på en voldsom overvurdering af sundhedsstyrelsens og dens sagkyndiges evne til at bedømme lægemidlers værdi.

På grundlag af ovenstående må det konstateres, at sundhedsstyrelsens holdning overfor ikke godkendte lægemidler, det være sig læge-ordinerede (magistrelle) eller andre, ikke er dikteret af videnskabelige kendsgerninger, men bygger på ubegrundede formodninger om disses manglende værdi.

Efter DPLs opfattelse gør sundhedsstyrelsens lidet videnskabelige og for befolkningen skadelige holdning det ønskeligt at be-

grænse sundhedsstyrelsens beføjelser mest muligt.

Endvidere bør man, for i størst mulig udstrækning at kunne tage hensyn til patienternes interesser, tilstræbe en større faglig alsidighed i sundhedsstyrelsen og i det spektrum af sagkyndige, sundhedsstyrelsen støtter sig til. F. eks. ville det være rimeligt også at søge bistand hos repræsentanter for patienter.

Ændringsforslag.

Ud fra de i det foregående fremlagte grundsynspunkter finder DPL det ønskeligt med følgende ændringer i lovforslaget.

Til § 1.

DPL skal tillade sig at foreslå udvalget at bemærke i betænkningen over lovforslaget, at lægemiddeldefinitionen i stk. 1 skal administreres således, at en *objektiv* afgrænsning mellem lægemidler og andre varer tilstræbes.

Begrundelse.

I lovforslagets bemærkninger anføres det, at i lighed med gældende lov vil en vares formål fortsat være afgørende for, om den skal henregnes til lægemidlerne.

Dette finder DPL ulogisk og frem for alt vildledende for forbrugerne; der bør i stedet tilstræbes en objektiv afgrænsning, således at kun varer med egentlig lægemiddelvirkning benævnes lægemidler.

Det kan tilføjes, at det også i det vesttyske forslag af 12. december 1972 til en lægemiddellov foreslås at forlade „formålsprincippet“ til fordel for princippet om en objektiv afgrænsning.

Til § 3.

§ 3, stk. 1, affattes således:

„Loven omfatter ikke levned- og nydel-sesmidler, næringsstofpræparater, foder, fodertilskud og varer til udvortes brug med kosmetiske formål.“

Begrundelse.

Da lov nr. 310 af 6. juni 1973 om levnedsmidler m. m. effektivt regulerer tilvirkning og forhandling af og reklame for næringsstofpræparater, hvilket begreb dækker over det samme som kosttilskudspræparater